

ΑΔΙΚΟΘΑΝΑΤΟΣ

Ἦρθες τὴ νύχτα κι' ἕκατρες στοῦ τραπεζιοῦ τὴν ἄκρη...
Στὸ ρουῦχο σου οὔτε κουρνιαχτός, οὔτε στὸ μάτι δάκρυ.
Μόνο ἡ φωνή σου ἀλαργινὴ σὰν ἀπ' ἀνήλια μάκρη.

Ἵλοι μαζί ἐκαθήσαμε, κι' ὅλοι μαζί σοῦ λέμε:
«Ἄδικα πού σέ κλάψαμε, κι' ἄδικα πού σέ κλαίμε,
κι' ἄδικα τ' ὅσο κάψαμε λιβάνι, κι' ὅσο καίμε!..

Ἐσὺ 'σαι δῶ, στοῦ τραπεζιοῦ τὴν ἄκρη, καὶ κοιτάξεις
μ' ὄλο τὸ φέγγος τῆς ψυχῆς. Καὶ γελαστός μᾶς τάξεις
νά πῆς τὸ «ναί» στὸ ρώτημα πού ἀπάνω μας διαβάξεις.

Καὶ νά, πού μαζωχτήκαμε τριγύρω. Πές μας τώρα,
(πρὶν ὁ μεγάλος Ἄστερας χαράξῃ ὄραν τὴν ὄρα)
σὰν τί καλούδια σοῦδωκαν ἀπὸ τὴν Κάτου Χώρα;

Σὰν τί καλὰ μᾶς φύλαξες μὲς στῆς καρδιᾶς τὰ βάθη;
Ἦ μὴ τῆς Ἄρνας πέρασες τὴ λίμνη, κι' ἔχεις μάθη
τὸ πῶς ξεχνιοῦνται κ' οἱ φιλιές καὶ τῆς ζωῆς τὰ πάθη;...»

Κι' ὅπως σοῦ ἀνάπαιξε ἡ ματιά, μὲ μιᾶς ἐξεθαρρεύτη
κι' ἔπεσε στὸ θαμπὸ γυαλὶ τοῦ ἀντικρινοῦ καθρέφτη,
χίλια κομμάτια ἐγείνηκε καὶ στὴν ποδιά μας πέφτει.

Κι' ἐνῶ σὰ χάδι ἀπλώναμε στὴν ὄψη σου τὸ χέρι,
σβύστηκε τὸ πού ἐτρέμιζε μπροστά μας ἀχνοκέρι
κι' ἐστέναξε πικρὴ φωνὴ μὲς στ' ὄρθρινὸ τ' ἀγέρι.